

แรงจูงใจในการใช้วิธีการตีราคาสินทรัพย์ใหม่ และความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความทันต่อเวลา ของข้อมูลเกี่ยวกับการตีราคาใหม่

ศรัณญา เจียงทิพากร*

ดร.สมชาย สุภัทรกุล**

บทคัดย่อ | Abstract

บทความนี้อภิปรายแนวปฏิบัติสำหรับกาประเมินราคาใหม่สำหรับรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ และผลงานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกใช้วิธีการตีราคาใหม่เพื่อสะท้อนประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตสำหรับรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ และทำให้ข้อมูลที่แสดงในงบการเงินมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและทันต่อเวลาเพื่อการตัดสินใจของผู้ใช้งบการเงิน โดยครอบคลุมงานวิจัยสำหรับบริษัทย่อยในอังกฤษ ออสเตรเลีย และฮ่องกง รวมทั้งการศึกษาเปรียบเทียบในบริบทนานาชาติ ซึ่งรวมประเทศไทยด้วย

คำสำคัญ: การตีราคาใหม่ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ความทันต่อเวลาของข้อมูล

This article discusses a basis guideline for assets revaluation. Moreover, it discusses research findings on motivations for assets revaluation and its value relevance and timeliness. Prior studies discussed in this article focus on firms in the United Kingdom, Australia, and Hong Kong as well as an international context, including Thailand.

Key Words: Revaluation, Value Relevance, Timeliness

* ผู้ตรวจสอบภายใน บริษัท ไรมอน แลนด์ จำกัด (มหาชน)

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำ ภาควิชาการบัญชี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทนำ

บริษัทในประเทศที่ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (ซึ่งรวมประเทศไทยด้วย) สามารถเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดมูลค่าของรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ได้ 2 วิธี ได้แก่ วิธีราคาทุน (Cost Model) และวิธีการตราราคาใหม่ (Revaluation Model)¹ โดยราคาทุนเป็นมูลค่าที่ถือว่ามีความน่าเชื่อถือ (Reliability) สูง ในขณะที่ราคาใหม่ที่ใหม่ตามมูลค่ายุติธรรม (Fair Value) เป็นมูลค่าที่ถือว่ามีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ (Relevance) สูง โดยวิธีที่ได้รับความนิยมมากที่สุดได้แก่ วิธีราคาทุน

แรงจูงใจสำคัญที่ทำให้บริษัทเลือกใช้วิธีการตราราคาใหม่ ได้แก่ (1) เพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดการละเมิดเงื่อนไขที่ต้องปฏิบัติตามในการกู้ยืมเงิน (2) เพื่อลดความเสี่ยงทางการเงินของกิจการ (3) เพื่อประโยชน์ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และ (4) เพื่อส่งสัญญาณเกี่ยวกับประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตของรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (Whittred and Chan, 1992; Brown et al., 1992; Cotter and Zimmer, 1995; Gaeremynck and Veugelers, 1999; Lin and Peasnell, 2000; Barlev et. al., 2007 และ วันเพ็ญ วาดเขียน, 2547)

งานวิจัยทางการบัญชีเกี่ยวกับการตราราคาสินทรัพย์ใหม่พบว่าข้อมูลเกี่ยวกับการตราราคาใหม่สำหรับรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการดำเนินงานในอนาคตและราคาหุ้น ซึ่งแสดงว่าข้อมูลดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจในการลงทุนของนักลงทุน (Value Relevance) และยิ่งพบว่าข้อมูลเกี่ยวกับการตราราคาใหม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปัจจัยตอบแทนการลงทุนในหุ้น ซึ่งแสดงว่าข้อมูลดังกล่าวมีความทันต่อเวลาสำหรับการ

ตัดสินใจในการลงทุนของนักลงทุน (Timeliness) (Zaston et al., 1993; Barth and Clinch, 1998; Aloddy et at., 1999; และ Jaggi and Tsui, 2001)

บทความนี้อภิปรายแนวปฏิบัติสำหรับบริษัทใหม่สำหรับรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ และงานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกใช้วิธีการตราราคาใหม่เพื่อสะท้อนประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตสำหรับรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ และทำให้ข้อมูลการเงินในงบการเงินมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและทันต่อเวลาเพื่อการตัดสินใจของผู้ใช้งบการเงิน

แนวปฏิบัติสำหรับรายการราคาใหม่สำหรับรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 (ปรับปรุง ปี พ.ศ. 2550)² เรื่องที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์² ได้กำหนดแนวปฏิบัติสำหรับบริษัทที่เลือกวัดมูลค่าภายหลังการรับรู้รายการด้วยวิธีการตราราคาใหม่ (Revaluation Model) ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standards: IASs) ฉบับที่ 16 (ค.ศ. 2006) ที่อนุญาตให้บริษัทรับรู้รายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ภายหลังการรับรู้เมื่อเริ่มแรกด้วยวิธีการตราราคาใหม่ อีกทั้งยังสนับสนุนให้บริษัทที่เลือกใช้วิธีราคาทุน (Cost Model) เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่ายุติธรรมของรายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ในกรณีที่มูลค่ายุติธรรมแตกต่างจากมูลค่าตามบัญชีอย่างมีสาระสำคัญ

บริษัทที่เลือกใช้วิธีการตราราคาใหม่จะเลือกใช้วิธีดังกล่าวได้ในกรณีที่รายการที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์สามารถวัดมูลค่ายุติธรรมได้อย่างน่าเชื่อถือ และต้องแสดงรายการ

¹ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 (เดิม คือ ฉบับที่ 32) เรื่องที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์

² ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2554 สภาวิชาชีพบัญชี ประกาศใช้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 (ปรับปรุง พ.ศ. 2552) เรื่องที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ ซึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวัดมูลค่าภายหลังการรับรู้รายการด้วยวิธีการตราราคาใหม่นั้นมาตรฐานการบัญชีฉบับใหม่นี้ได้มีการกำหนดให้พื้นฐานเพิ่มเติมที่เปลี่ยนแปลงไปจากมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 32 (ปรับปรุง พ.ศ. 2550) โดยได้กำหนดให้กิจการต้องรับรู้ส่วนเพิ่มจากการตราราคาเป็นรายการกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น (Other Comprehensive Income: OCI) ในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ เพื่อให้ข้อมูลดังกล่าวที่ไม่สามารถรับรู้ในการคำนวณกำไรสุทธิแสดงให้เห็นได้ง่ายและเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินมากขึ้น

ดังกล่าวด้วยราคาที่ตีใหม่ ซึ่งได้แก่ มูลค่ายุติธรรม ณ วันที่มีการตีราคาใหม่หักด้วยค่าเสื่อมราคาสะสมและผลขาดทุนจากการด้อยค่าสะสมที่เกิดขึ้นในภายหลัง (ถ้ามี) โดยที่บริษัทต้องใช้วิธีการตีราคาใหม่กับสินทรัพย์ทุกรายการที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกันกับรายการที่เลือกตีราคาใหม่เพื่อป้องกันมิให้บริษัทเลือกตีราคาใหม่เฉพาะในบางรายการที่ให้ประโยชน์แก่บริษัทเท่านั้น นอกจากนี้ มูลค่ายุติธรรมของรายการที่มีการตีราคาใหม่นั้นต้องกำหนดจากการประเมินราคาที่อ้างอิงจากตลาดซึ่งปกติจะดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญอิสระด้านการประเมินราคาสินทรัพย์ โดยต้องทำการประเมินใหม่ทุก 3 ถึง 5 ปี อย่างไรก็ตาม หากรายการดังกล่าวไม่มีราคาตลาดที่ใช้อ้างอิงได้เนื่องจากรายการดังกล่าวมีลักษณะเฉพาะและมีการซื้อขายน้อยมาก บริษัทอาจประเมินมูลค่ายุติธรรมโดยใช้วิธีรายได้หรือวิธีต้นทุนเปลี่ยนแปลงแทนหักค่าเสื่อมราคาสะสม

หากการตีราคาใหม่ส่งผลให้มูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์นั้นเพิ่มขึ้น (Upward Revaluation) บริษัทต้องรับรู้มูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นจากการตีราคาใหม่โดยตรงไปยังส่วนของเจ้าของภายใต้บัญชี “ส่วนเกินจากการตีราคาสินทรัพย์” อย่างไรก็ตาม หากสินทรัพย์ที่ตีใหม่เคยมีการตีราคาลดลงมาก่อนหน้านี้และบริษัทที่ตีราคาใหม่ลดลงเป็นค่าใช้จ่ายในงวดก่อนแล้ว ราคาที่เริ่มจากการตีราคาใหม่ต้องรับรู้เป็นรายได้ไม่เกินจำนวนที่เคยรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายในงวดก่อน

หากการตีราคาใหม่ส่งผลให้มูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์นั้นลดลง (Downward Revaluation) บริษัทต้องรับรู้มูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์ที่ลดลงจากการตีราคาใหม่เป็นผลขาดทุนทันทีในการคำนวณกำไรสุทธิ อย่างไรก็ตาม หากสินทรัพย์ดังกล่าวเคยมีการตีราคาเพิ่มขึ้นและยังมียอดคงค้างอยู่ในส่วนของเจ้าของ ราคาส่วนที่ลดลงจากการตีราคาใหม่ต้องนำใบหักออกจาก “ส่วนเกินจากการตีราคาสินทรัพย์” ก่อน ส่วนที่ลดลงที่เหลือจึงรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับการตีราคาสินทรัพย์ใหม่

งานวิจัยเกี่ยวกับการตีราคาสินทรัพย์ใหม่มักทดสอบความสัมพันธ์ของข้อมูลเกี่ยวกับการตีราคาใหม่กับราคาหุ้นและ/หรือผลตอบแทนของหุ้น เพื่อศึกษาว่าการตีราคาใหม่นั้นทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ที่ตีราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ (Value Relevance) และมีความทันต่อเวลาในการตัดสินใจ (Timeliness) ของนักลงทุนหรือไม่ โดยงานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาในบริบทของบริษัทในประเทศอังกฤษและประเทศออสเตรเลีย เนื่องจากบริษัทในสองประเทศนี้มีการใช้วิธีตีราคาใหม่เป็นจำนวนมาก

งานวิจัยสำหรับบริษัทในประเทศอังกฤษและประเทศออสเตรเลีย

เริ่มต้นจาก Easton et al. (1993) ซึ่งศึกษาความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความทันต่อเวลาของข้อมูลเกี่ยวกับการตีราคาใหม่สำหรับสินทรัพย์ที่มีตัวตนของบริษัทในประเทศออสเตรเลียจำนวน 100 บริษัท ที่มีการตีราคาสินทรัพย์เพิ่มขึ้น ระหว่างปี ค.ศ. 1981 ถึง ค.ศ. 1991 โดยประยุกต์แนวคิดของ Ohlson (1995) ในการวัดค่าความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความทันต่อเวลา กล่าวคือ Easton et al. (1993) เปลี่ยนจากการใช้ราคาหุ้นเป็นตัวแปรสำหรับความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจไปใช้อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าตามบัญชี (Price per Book Value: P/BV) แทน เนื่องจากเชื่อว่า หากการตีราคาใหม่ทำให้ข้อมูลในงบการเงินมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจได้จริง จะส่งผลให้มูลค่าตลาดของส่วนของเจ้าของมีการปรับตัวไปในทิศทางที่สอดคล้องกับมูลค่าตามบัญชีของส่วนของเจ้าของ

Easton et al. (1993) พบว่าข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ที่ตีราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของนักลงทุนเป็นอย่างมาก แสดงให้เห็นว่านักลงทุนใช้ข้อมูลดังกล่าวในการคาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตตามทิศทางการเปลี่ยนแปลงในมูลค่าของสินทรัพย์และนำผลการคาดการณ์ดังกล่าวมาใช้ประกอบการตัดสินใจในการลงทุน

ซึ่งส่งผลให้มูลค่าตลาดของส่วนของเจ้าของมีการปรับตัวอย่างสอดคล้องกับมูลค่าตามบัญชีของส่วนของเจ้าของ อย่างไรก็ตาม Easton et al. (1993) พบว่าข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ที่ตราราคาใหม่มีความทันต่อเวลาในการใช้ประกอบการตัดสินใจไม่มากนัก

Easton et al. (1993) พบว่าส่วนเกินทุนจากการตราราคาสินทรัพย์และส่วนเพิ่มของส่วนเกินทุนจากการตราราคาสินทรัพย์มีความสัมพันธ์กับอัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าตามบัญชี (P/BV) เมื่อบริษัทมีสัดส่วนหนี้สินหรือมีการเปลี่ยนแปลงของหนี้สินในระดับสูงหรือมีสัดส่วนของส่วนเกินจากการตราราคาสินทรัพย์หรือส่วนเพิ่มจากการตราราคาต่อมูลค่าตามบัญชีในระดับสูง นอกจากนี้ Easton et al. (1993) ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนเกินทุนจากการตราราคาสินทรัพย์กับอัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าตามบัญชี (P/BV) และผลตอบแทนของหุ้นเฉพาะในกรณีของบริษัทที่มีการเปลี่ยนแปลงของอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Debt to Equity Ratio: D/E Ratio) ในสัดส่วนที่สูงเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม Bernard (1993) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของ Easton et al. (1993) และงานวิจัยในอดีตที่ผ่านมาที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการตราราคาสินทรัพย์กับราคาหุ้นและ/หรือผลตอบแทนของหุ้นว่าเรียนการศึกษาผลกระทบทางอ้อมของการใช้ข้อมูลเกี่ยวกับการตราราคาสินทรัพย์เท่านั้น เนื่องจากข้อมูลทางการเงินที่เกิดจากการตราราคาสินทรัพย์นั้นจะส่งผลของการวิเคราะห์พื้นฐาน (Fundamental Analysis) ที่นักลงทุนใช้ในการคาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตและไปผลการคาดการณ์ดังกล่าวไปใช้ในการประเมินมูลค่าของกิจการเพื่อตัดสินใจในการลงทุน ซึ่งผลการตัดสินใจดังกล่าวจะสะท้อนออกมาในราคาหุ้นของกิจการ ดังที่ Bernard (1993) ได้ชี้แจงและให้คำแนะนำที่กล่าวแล้ว งานวิจัยในภายหลังที่ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการตราราคาสินทรัพย์ต่างทำตามคำแนะนำดังกล่าวนี้ ซึ่งงานวิจัยสามารถแสดงหลักฐานทางตรงและมีความสมบูรณ์มากขึ้น

มาตรฐานการบัญชีของประเทศออสเตรเลียมีแนวปฏิบัติเรื่องการตราราคาสินทรัพย์ที่แตกต่างจากมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศในบางประเด็น เช่น การที่งานวิจัยนี้สามารถตราราคาสินทรัพย์โดยการประมาณการโดยใช้บริษัทอื่นได้ อีกทั้งบริษัทในประเทศออสเตรเลียยังมีกิจการเงินลงทุนระยะยาว ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนบ่อยครั้ง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการวิจัยในอดีตอย่างเช่นงานวิจัยของ Easton et al. (1993) ไม่ได้แยกศึกษาว่าการที่สินทรัพย์ประเภทต่างๆ ที่ตราราคาใหม่นั้นส่งผลต่อการทำให้ข้อมูลมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจแตกต่างกันอย่างไร ดังนั้น Barth and Clinch (1998) จึงศึกษาว่าการตราราคาสินทรัพย์ประเภทต่างๆ ได้แก่ เงินลงทุนระยะยาว ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนของบริษัทในประเทศออสเตรเลียนั้นทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์แต่ละประเภทที่ตราราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและทันต่อเวลาแตกต่างกันหรือไม่ อีกทั้งยังศึกษาด้วยว่าราคาหุ้นที่ตราใหม่โดยผู้เชี่ยวชาญอิสระทำให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ (Reliability) ต่างจากการตราราคาใหม่โดยการประมาณการโดยผู้บริหารหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างของ Barth and Clinch (1998) ได้แก่บริษัทในประเทศออสเตรเลียจำนวน 250 บริษัท (บริษัทขนาดใหญ่ 100 บริษัทและบริษัทขนาดเล็ก 150 บริษัท) ที่มีการตราราคาสินทรัพย์ใหม่ในปี ค.ศ. 1991 ถึง ค.ศ. 1995 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ทั้งช่วงที่เศรษฐกิจดีและเศรษฐกิจถดถอย ทำให้สามารถศึกษาได้ทั้งการตราราคาสินทรัพย์เพิ่มขึ้นและการตราราคาสินทรัพย์ลดลง

Barth and Clinch (1998) ใช้ส่วนที่เพิ่มขึ้นและส่วนที่ลดลงจากการตราราคาสินทรัพย์เป็นตัวแปรที่ใช้วัดการตราราคาสินทรัพย์ใหม่ และใช้ราคาหุ้นและผลตอบแทนของหุ้นเป็นตัวแปรที่ใช้วัดความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความทันต่อเวลาของข้อมูล ตามลำดับ ทั้งนี้ Barth and Clinch (1998) ได้คำนึงถึงคำแนะนำของ Bernard (1993) โดยราคาหุ้นที่ใช้วัดความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจคำนวณจากมูลค่าของหุ้นตาม Residual Income Model ซึ่งอาศัย

ผลการดำเนินงานในอนาคตที่คาดการณ์โดยนักวิเคราะห์หลักทรัพย์ เนื่องจากมองว่าการใช้การคาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตของนักวิเคราะห์หลักทรัพย์นั้นนอกจากจะแสดงให้เห็นว่าการตีราคาสินทรัพย์แต่ละประเภทนั้นทำให้ข้อมูลมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจหรือไม่แล้ว ในขณะเดียวกันยังแสดงให้เห็นว่านักวิเคราะห์หลักทรัพย์มีการคาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตของกิจการโดยใช้ข้อมูลของสินทรัพย์แต่ละประเภทที่ตีราคาไปในทิศทางใดด้วย

ผลงานวิจัยของ Barth and Clinch (1998) สรุปได้ว่าการตีราคาสินทรัพย์ทางการเงิน ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ และสินทรัพย์ไม่มีตัวตน ล้วนแล้วแต่ทำให้ส่วนเกินทุนจากการตีราคาสินทรัพย์มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ อย่างไรก็ตาม ผลงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการตีราคาที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์แต่ละประเภทให้ผลที่ไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ การตีราคาสินทรัพย์ประเภทอาคารและอุปกรณ์นั้นทำให้ส่วนเกินทุนจากการตีราคามีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจมากกว่าส่วนเกินจากการตีราคาที่ดิน นอกจากนี้ ยังพบว่าการตีราคาเพิ่มขึ้นของสินทรัพย์บางประเภทเท่านั้นที่ทำให้ข้อมูลมีความทันต่อเวลา ในขณะที่การตีราคาลดลงของสินทรัพย์ทุกประเภทส่งผลในทิศทางที่ข้อมูลมีความทันต่อเวลา

Aboddy et al. (1999) ศึกษาการตีราคาสินทรัพย์ตามแนวทางที่ Bernard (1993) แนะนำ โดยศึกษาว่าการตีราคาสินทรัพย์ของบริษัทในประเทศอังกฤษส่งผลอย่างไรต่อผลการดำเนินงานในอนาคต อีกทั้งการตีราคาสินทรัพย์นั้นทำให้ข้อมูลมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและทำให้ข้อมูลมีความทันต่อเวลาในการตัดสินใจหรือไม่ ในช่วงปี ค.ศ. 1983 ถึง ค.ศ. 1995

Aboddy et al. (1999) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตีราคาสินทรัพย์กับผลการดำเนินงานในอนาคต โดยประยุกต์ใช้ตัวแปรของ Dechow (1994) โดยใช้กำไรทางบัญชีตามการหักล้างและกระแสเงินสดจากการดำเนินงานในการวัดผลการดำเนินงานในอนาคต และพบว่าส่วนที่

เพิ่มขึ้นจากการตีราคาใหม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับรายมีนัยสำคัญกับกำไรทางบัญชีและกระแสเงินสดจากกิจการดำเนินงานในอีก 1 ถึง 3 ปี ในอนาคต อย่างไรก็ตาม หากผลการดำเนินงานในอนาคตมีความยั่งยืน ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนที่เพิ่มขึ้นจากการตีราคาใหม่กับกระแสเงินสดจากการดำเนินงานในอีก 1 ถึง 3 ปี ในอนาคต ควรเพิ่มขึ้นหรืออย่างน้อยจะต้องไม่ลดลงจุดต่อเวลา 3 ปี โดยผลงานวิจัยสรุปได้ว่าข้อมูลเกี่ยวกับการตีราคาสินทรัพย์เพิ่มขึ้นสะท้อนผลการดำเนินงานในอนาคตที่ดีขึ้นอย่างยั่งยืน ดังนั้น ผู้บริหารจึงอาจมีแรงจูงใจในการส่งสัญญาณเกี่ยวกับผลการดำเนินงานในอนาคตให้นักลงทุนผ่านการตีราคาใหม่

Aboddy et al. (1999) ศึกษาความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของข้อมูลเกี่ยวกับการตีราคาสินทรัพย์ใหม่โดยการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนเกินจากการตีราคาใหม่กับราคาหุ้น และพบว่าส่วนเกินจากการตีราคาใหม่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับราคาหุ้น จึงสรุปได้ว่าข้อมูลเกี่ยวกับการตีราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ นอกจากนี้ความสัมพันธ์ดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่านักลงทุนได้นำส่วนเกินจากการตีราคาใหม่มาใช้คาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตของกิจการเพื่อใช้ในการลงทุนด้วย

Aboddy et al. (1999) ยังศึกษาความทันต่อเวลาของข้อมูลเกี่ยวกับการตีราคาสินทรัพย์ใหม่โดยการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนที่เพิ่มขึ้นจากการตีราคาสินทรัพย์ใหม่กับผลตอบแทนการลงทุนในหุ้น และพบว่าส่วนที่เพิ่มขึ้นจากการตีราคาสินทรัพย์ใหม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลตอบแทนการลงทุนในหุ้น จึงสรุปได้ว่าข้อมูลเกี่ยวกับการตีราคาใหม่มีความทันต่อเวลาในการตัดสินใจ

Aboddy et al. (1999) ยังศึกษาเพิ่มเติมโดยคำนึงถึงแรงจูงใจของผู้บริหารที่มีความต้องการลดความเสี่ยงทางการเงิน (โดยใช้อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นเป็นตัวแทน) และพบว่าหากบริษัทมีแรงจูงใจในการตีราคาสินทรัพย์ถาวรเพื่อลดความเสี่ยงทางการเงินความสัมพันธ์ระหว่างส่วนที่เพิ่มขึ้นจากการตีราคาใหม่กับผลการดำเนินงานในอนาคตจะเป็นลบ ในขณะที่ความสัมพันธ์ดังกล่าวยังคง

เป็นบวกเช่นเดิมสำหรับบริษัทที่ไม่ได้มีแรงจูงใจดังกล่าว นอกจากนี้ ยังพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างส่วนเกินทุนการตราราคาใหม่กับราคาหุ้นเป็นความสัมพันธ์เชิงลบสำหรับบริษัทที่มีแรงจูงใจที่จะลดความเสี่ยงทางการเงินแต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวยังเป็นบวกดังเดิมสำหรับบริษัทที่ไม่มีแรงจูงใจดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การทดสอบดังกล่าวไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนที่เพิ่มขึ้นจากการตราราคาใหม่กับผลตอบแทนของหุ้น สำหรับบริษัทที่มีแรงจูงใจที่จะลดความเสี่ยงทางการเงิน แต่ยังคงพบความสัมพันธ์เชิงบวกดังเดิมสำหรับบริษัทที่ไม่มีแรงจูงใจดังกล่าว

ดังนั้น Aboody et al. (1999) จึงสรุปว่าการที่บริษัทเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่ายุติธรรมโดยการใช้วิธีการวัดมูลค่าสินทรัพย์ภายหลังการรับรู้รายการด้วยวิธีการตราราคาใหม่โดยไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อลดความเสี่ยงทางการเงิน ย่อมส่งผลดีต่อผู้ใช้งบการเงินมากกว่าการใช้วิธีราคาทุน เนื่องจากการตราราคาใหม่นั้นนอกจากจะสะท้อนผลการดำเนินงานในอนาคตที่ดีขึ้นแล้ว ยังช่วยทำให้นักลงทุนสามารถคาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตได้ด้วย อีกทั้งยังมีประโยชน์ในแง่ของการทำให้ข้อมูลมีความทันต่อเวลาเพิ่มขึ้นด้วย

งานวิจัยสำหรับบริษัทในฮ่องกง

Jaggi and Tsui (2001) ศึกษาการตราราคาสินทรัพย์ใหม่ในบริบทของฮ่องกงที่มีโครงสร้างธุรกิจแบบครอบครัว ซึ่งบริษัทในฮ่องกงส่วนใหญ่มีลักษณะการบริหารงานแบบรวมศูนย์อำนาจเป็นจำนวนมาก โดยถือรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่ผู้ถือหุ้นที่ดำรงตำแหน่งผู้บริหารเพียงคนเดียวหรือบุคคลที่อยู่ในตระกูลเดียวกันกับผู้ถือหุ้นดังกล่าว อีกทั้งผู้บริหารของบริษัทในฮ่องกงส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการบริหารของผู้ถือหุ้นที่สำคัญ ซึ่งแตกต่างไปจากโครงสร้างการบริหารของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ในประเทศอังกฤษและประเทศออสเตรเลียที่มีการแบ่งแยกอำนาจและหน้าที่อย่างชัดเจนระหว่างผู้ถือหุ้นกับผู้บริหารของบริษัท นอกจากนี้ฮ่องกงยังมีวัฒนธรรมและระบบบัญชี

ที่แตกต่างไปจากประเทศอังกฤษและประเทศออสเตรเลียด้วย

Jaggi and Tsui (2001) ศึกษาแรงจูงใจที่ทำให้บริษัทในฮ่องกงตัดสินใจเลือกใช้วิธีการตราราคาใหม่ และศึกษาความสัมพันธ์ของการตราราคาสินทรัพย์ใหม่กับผลการดำเนินงานในอนาคต การทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตราราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและการตัดสินใจซื้อข้อมูลมีความทันต่อเวลาในการตัดสินใจด้วย กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 481 ตัวอย่าง ซึ่งเป็นบริษัทในฮ่องกงที่ตราราคาสินทรัพย์เพิ่มขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1991 ถึง ค.ศ. 1995

Jaggi and Tsui (2001) พบว่าการตราราคาสินทรัพย์เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับผลการดำเนินงานในอนาคต แสดงว่าการตราราคาสินทรัพย์เพิ่มขึ้นเกิดจากแรงจูงใจของผู้บริหารที่ต้องการทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์สะท้อนผลการดำเนินงานที่เพิ่มขึ้นในอนาคต นอกจากนี้ Jaggi and Tsui (2001) ยังเปรียบเทียบระดับหนี้สินและอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (D/E Ratio) หลังจากที่มีการตราราคาใหม่กับระดับหนี้สินและอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นสำหรับบริษัทที่ไม่ได้มีการตราราคาสินทรัพย์ใหม่ และพบว่าการตราราคาสินทรัพย์เพิ่มมิได้ส่งผลให้ระดับหนี้สินและอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นของเจ้าของสำหรับบริษัทที่ไม่ได้มีการตราราคาสินทรัพย์ใหม่เกิดจากแรงจูงใจที่ต้องการที่จะเพิ่มความสามารถในการกู้ยืมเงินมากกว่าที่ต้องการหลีกเลี่ยงการละเมิดเงื่อนไขที่ต้องปฏิบัติตามในการกู้ยืมเงิน

นอกจากนี้ Jaggi and Tsui (2001) ยังพบว่าการตราราคาสินทรัพย์ใหม่ช่วยทำให้ข้อมูลมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ เนื่องจากพบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างข้อมูลการตราราคาสินทรัพย์ใหม่กับราคาหุ้น แสดงว่านักลงทุนใช้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตราราคาใหม่ในการคาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตในทิศทางที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าของสินทรัพย์ที่ผู้บริหารต้องการที่จะแสดงให้แก่ผู้ใช้งบการเงินได้รับทราบ อย่างไรก็ตาม Jaggi

and Tsui (2001) ไม่พบว่าการตีราคาสินทรัพย์ใหม่ช่วยทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตีราคาใหม่มีความทันต่อเวลาในการใช้ประกอบการตัดสินใจของนักลงทุน

งานวิจัยเชิงเปรียบเทียบสำหรับบริบทนานาชาติ

Barlev et al. (2007) ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกใช้วิธีการตีราคาสินทรัพย์ของบริษัทใน 35 ประเทศทั่วโลกที่มีการใช้นโยบายการตีราคาใหม่ (ซึ่งรวมถึงประเทศไทยด้วย) ในช่วงปี ค.ศ. 1993 ถึง ค.ศ. 2004 รวมทั้งศึกษาเปรียบเทียบการสะท้อนผลการดำเนินงานในอนาคต ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และความทันต่อเวลาของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตีราคาใหม่ของบริษัทในประเทศดังกล่าว โดยจำแนกประเทศต่างๆ ตามกลุ่มประเภทบัญชี (Accounting Zones) ตามแนวคิดของ Shenkar and Luo (2004)³ ได้แก่ (1) กลุ่ม Anglo-Saxon Nations (2) กลุ่ม Continental Zone (3) กลุ่ม South American Zone (4) กลุ่ม Transitional Economy Zone และ (5) กลุ่มที่ตีราคาสินทรัพย์เนื่องจากได้ประโยชน์ทางภาษี อย่างไรก็ตาม ใน 35 ประเทศนี้มี 5 ประเทศ ซึ่งรวมถึงประเทศไทยด้วยที่ไม่ได้ถูกจัดเข้าไประหว่างกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่จะถูกรวมเป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการทดสอบร่วมกับทุกกลุ่มประเทศ งานวิจัยดังกล่าวใช้ตัวแบบแบบตัวแปรคล้ายกับ Aboody et al. (1999)

Barlev et al. (2007) เห็นว่าหากข้อมูลมีความทันต่อเวลา ข้อมูลนั้นจะมีคุณลักษณะของความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจด้วย แต่การที่ข้อมูลมีคุณลักษณะของความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจไม่จำเป็นที่จะทำให้ข้อมูลมีความทันต่อเวลา ดังนั้น Barlev et al. (2007) จึงทดสอบเฉพาะความสัมพันธ์ของการตีราคาสินทรัพย์ใหม่กับการทำให้ข้อมูลมีความทันต่อเวลาในการใช้ประกอบการตัดสินใจเท่านั้น เพื่อจะสรุปว่าการตีราคาสินทรัพย์นั้นช่วยทำให้ข้อมูลมีคุณลักษณะที่ทันต่อเวลาของความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ

และความทันต่อเวลาหรือไม่

Barlev et al. (2007) พบว่าผู้บริหารในแต่ละกลุ่มประเทศมีแรงจูงใจที่แตกต่างกันในการเลือกใช้วิธีการตีราคาใหม่ และทดสอบด้วยว่าหากแยกประเทศญี่ปุ่นออกมาทดสอบแยกต่างหากจากกลุ่มประเทศ Continental เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียเพียงประเทศเดียวที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศ Continental ที่ล้วนแล้วแต่ประกอบไปด้วยประเทศที่อยู่ในแถบยุโรป โดยพบว่าแรงจูงใจของบริษัทในประเทศญี่ปุ่นแตกต่างจากแรงจูงใจของบริษัทในกลุ่มประเทศ Continental นอกจากนี้ยังพบว่ามีเพียงบางประเทศเท่านั้นที่พบความสัมพันธ์ของการตีราคาสินทรัพย์กับผลการดำเนินงานในอนาคต และความสัมพันธ์ทางทิศทางที่แตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มประเทศ แต่กลับไม่พบว่าการวัดมูลค่าด้วยวิธีการตีราคาใหม่ให้ข้อมูลมีความทันต่อเวลาในการตัดสินใจ ซึ่งส่งผลให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตีราคาใหม่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจตามไปด้วย ดังนั้น จึงสรุปว่าการศึกษาเรื่องการตีราคาสินทรัพย์ของแต่ละประเทศนั้นควรที่จะมองแยกศึกษาในบริบทของแต่ละประเทศเอง เนื่องจากแต่ละประเทศนั้นอาจมีปัจจัยด้านวัฒนธรรม เศรษฐกิจ สังคม และกฎหมายที่แตกต่างกันที่ส่งผลต่อการศึกษาเรื่องดังกล่าว

Paik (2009) ศึกษาการตีราคาสินทรัพย์เพื่อเป็นแนวทางให้ประเทศสหรัฐอเมริกาได้พิจารณาว่า หากในอนาคตประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศที่มีระบบกฎหมายแบบ Common Law ได้ปรับไปใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards: IFRSs) โดยเฉพาะในเรื่องการตีราคาสินทรัพย์ใหม่ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 16 (IAS 16) ในปี ค.ศ. 2014 แล้ว จะทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตีราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจดังเช่นที่พบในประเทศที่มีระบบกฎหมายเหมือน

³ รูป 15-2 หน้า 392 บทที่ 15 ของ Shenkar and Luo (2004)

ประเทศสหรัฐอเมริกาหรือไม่ งานวิจัยของ Paik (2009) นอกจากจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตราราคาสินทรัพย์กับความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจแล้ว ยังศึกษาเพิ่มเติมอีกว่าการตราราคาสินทรัพย์ของประเทศที่มีระบบกฎหมายต่างกันจะทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตราราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจแตกต่างกันอย่างไร

Paik (2009) ใช้กลุ่มตัวอย่างบริษัทจาก 15 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย เบลารุส บราซิล หมู่เกาะเคย์แมน สหราชอาณาจักร กรีซ ฮองกง อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลี มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ซึ่งประเทศเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นประเทศที่มีการใช้วิธีการตราราคาสินทรัพย์ใหม่ ซึ่ง Paik (2009) ศึกษาการตราราคาสินทรัพย์ในปี ค.ศ. 2005 โดยนำแต่ละประเทศมาแยกทำการทดสอบและสำหรับการทดสอบว่าการตราราคาสินทรัพย์ของแต่ละระบบกฎหมายจะทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตราราคามีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจต่างกันอย่างไรนั้น Paik (2009) แบ่งประเทศกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะระบบกฎหมายของแต่ละประเทศ ซึ่งแบ่งระบบกฎหมายออกเป็น 2 ระบบ ได้แก่ ระบบกฎหมายแบบ Common Law และระบบกฎหมายแบบ Code Law

Paik (2009) พบว่ามีเพียง 5 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย เบลารุส สหราชอาณาจักร ฮองกง และฟิลิปปินส์เท่านั้น ที่พบความสัมพันธ์ระหว่างการตราราคาสินทรัพย์กับการทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตราราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ความสัมพันธ์ดังกล่าวของแต่ละประเทศมีทิศทางแตกต่างกันไป อีกทั้งพบว่ากลุ่มประเทศที่มีระบบกฎหมายแบบ Common Law เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการตราราคาสินทรัพย์กับการทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตราราคาใหม่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจซึ่งประเทศที่มีระบบกฎหมายแบบ Common Law นั้นประกอบไปด้วย ออสเตรเลีย เบลารุส สหราชอาณาจักร ฮองกง อินเดีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์

บทสรุป

แม้ว่าการตราราคาสินทรัพย์สำหรับบริษัทในประเทศไทย อาจเกิดจากการที่ผู้บริหารใช้ดุลยพินิจในการเลือกใช้นโยบายดังกล่าวเพื่อลดความเสี่ยงทางการลงทุนของกิจการหรือหลีกเลี่ยงการละเมิดเงื่อนไขที่ต้องปฏิบัติตามในกรณีกู้ยืมเงิน และเพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงในการถูกพิจารณาให้บริษัทต้องเข้าข่ายกลุ่มบริษัทที่ติดอันดับ 1 ใน 10 อันดับผู้กิจการหรือถูกเพิกถอนออกจากกรรณการบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ดังเช่นที่พบในต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยในอดีตได้แสดงหลักฐานให้เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า การตราราคาสินทรัพย์ของบริษัทในต่างประเทศอย่างเช่นประเทศอังกฤษและบริษัทในประเทศแถบภูมิภาคเอเชีย อย่างฮองกงนั้นถือเป็นเครื่องมือหนึ่งที่บริษัทใช้ในการส่งสัญญาณเกี่ยวกับมูลค่าปัจจุบันของสินทรัพย์ที่ช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินหรือนักลงทุนสามารถนำไปคาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตของกิจการได้เช่นกัน ดังนั้นจึงอาจคาดการณ์ได้ว่าผู้บริหารของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยน่าจะมีแรงจูงใจในการตราราคาสินทรัพย์ใหม่เพื่อส่งสัญญาณเกี่ยวกับมูลค่าปัจจุบันของสินทรัพย์ที่จะช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินหรือนักลงทุนสามารถนำไปคาดการณ์ผลการดำเนินงานในอนาคตของกิจการได้ด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ งานวิจัยในอดีตยังพบว่าข้อมูลทางบัญชีที่เกี่ยวข้องกับการตราราคาสินทรัพย์ใหม่ถือเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญที่ช่วยในการตัดสินใจในการลงทุน เนื่องจากพบว่ามูลค่าตลาดของกิจการปรับตัวไปในทิศทางที่สอดคล้องกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตราราคาสินทรัพย์ สำหรับกรณีของบริษัทในประเทศไทยมีการพบว่ามูลค่าตามบัญชีของส่วนของผู้ถือหุ้นเป็นข้อมูลทางบัญชีที่นักลงทุนให้ความสำคัญเพิ่มมากขึ้นในการกำหนดราคาหุ้น โดยรายการส่วนเกินจากการตราราคาสินทรัพย์เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ค้นพบผลดังกล่าว (ปัญญาลักษณ์ประดิษฐ์, 2545) ดังนั้น จึงอาจคาดการณ์ได้ว่าหากนักลงทุนในประเทศไทยให้ความสำคัญกับข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

กับการตีราคาสินทรัพย์ นักลงทุนจะใช้ข้อมูลดังกล่าวประกอบการตัดสินใจในการลงทุน อันจะส่งผลให้มูลค่าตลาดของกิจการมีการปรับตัวไปในทิศทางที่สอดคล้องกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตีราคาสินทรัพย์

นอกจากนี้ งานวิจัยในอดีตยังพบว่า การตีราคาสินทรัพย์นอกจากจะทำให้ข้อมูลมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจแล้ว ยังจะทำให้งบการเงินสามารถแสดงข้อมูลเกี่ยวข้องกับสินทรัพย์ที่ตีราคาใหม่ได้ทันต่อเวลาในการใช้ประกอบการตัดสินใจอีกด้วย ซึ่งหากการตีราคาสินทรัพย์สามารถทำให้ข้อมูลของสินทรัพย์ที่ตีราคาใหม่มีความทันต่อเวลาในการใช้ประกอบการตัดสินใจของนักลงทุนในประเทศไทยดังเช่นที่พบในต่างประเทศ ผลตอบแทนการลงทุนในหุ้นจะปรับตัวในทิศทางที่สอดคล้องกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตีราคาสินทรัพย์

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ปัญญา สัมฤทธิ์ประดิษฐ์. “การศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความสามารถของกำไรทางบัญชีและมูลค่าตามบัญชีในการใช้อธิบายราคาหลักทรัพย์หุ้นสามัญในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

วันเพ็ญ วาดเขียน. “การตกแต่งตัวเลขทางบัญชีโดยการตีราคาสินทรัพย์เพิ่ม: หลักฐานเชิงประจักษ์จากบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา, 2547.

ภาษาอังกฤษ

Aboody, D., M. E. Barth, and R. Kasznik. “Revaluations of Fixed Assets and Future Firm Performance: Evidence from the UK.” *Journal of Accounting and Economics* 26.1-3 (1999): 149-178.

Barlev, B., D. Fried, J. R. Haddad, and J. Livnat. “Reevaluation of Revaluations: A Cross-Country Examination of the Motives and Effects on Future Performance.” *Journal of Business Finance & Accounting* 34. 7-8 (2007): 1025-1050.

Barth, M. E. and G. Clinch. “Revalued Financial, Tangible, and Intangible Assets: Associations with Share Prices and Non-Market Based Value Estimates.” *Journal of Accounting Research* 36. (1998): 199-233.

Bernard, V. L. “An Investigation of Revaluations of Tangible Long-Lived Assets: Discussion.” *Journal of Accounting Research* 31. (1993): 39-45.

Brown, P., H. V. Izan, and A. L. Loh. “Fixed Asset Revaluations and Managerial Incentives.” *ABACUS* 28.1 (1992): 36-57.

Cotter, J. and I. Zimmer. “Asset Revaluations and Assessment of Borrowing Capacity.” *ABACUS* 31. 2 (1995): 136-151.

Dechow, P. M. “Accounting Earnings and Cash Flows as Measures of Firm Performance: The Role of Accounting Accruals.” *Journal of Accounting and Economics* 18. 1 (1994): 3-42.

Easton, P. D., P. H. Edey, and T. S. Harris. “An Investigation of Revaluations of Tangible Long-Lived Assets.” *Journal of Accounting Research* 31 (1993): 1-38.

Gaeremynck, A. and R. Veugelers. “The Revaluation of Assets as a Signaling Device: A Theoretical and an Empirical Analysis.” *Accounting & Business Research* 29.1 (1999): 123-138.

Jaggi, B. and J. Tsui. “Management Motivation and Market Assessment: Revaluations of Fixed Assets.” *Journal of International Financial Management & Accounting* 12. 2 (2001): 160-187.

- Lin, Y. C. and K. V. Peasnell. "Fixed Asset Revaluation and Equity Depletion in the UK." *Journal of Business Finance & Accounting* 27. 3-4 (2000): 359-394.
- Ohlson, J. A. "Earnings, Book Values, and Dividends in Equity Valuation." *Contemporary Accounting Research* 11. 2 (1995): 661-687.
- Paik, G. "The Value Relevance of Fixed Asset Revaluation Reserves in International Accounting." *International Management Review* 5. 2 (2009): 73-80.
- Shenkar, O. and Y. Luo. *International Business*. New York, NY: John Wiley & Sons (2004): 393-394.
- in Barlev et al. "Reevaluation of Revaluations: A Cross-Country Examination of the Motive and Effects on Future Performance." *Journal of Business Finance & Accounting* 34. 7-8 (2007): 1025-1050.
- Whittred, G. and Y. K. Chan. "Asset Revaluations and the Mitigation of Underinvestment." *ABACUS* 28. 1 (1992): 58-74.

JAP